

Mircea Snegur – semnatar al Decretului prezidențial de fondare a Academiei de Administrare Publică

Tudor DELIU,
lector universitar, deputat
în Parlamentul Republicii Moldova

Nu voi fi înțeles corect dacă aș afirma că am reușit să lecturez cele 6 volume de memorii. Zic aceasta deoarece un atare gen de scrieri nu se citește ca pe un roman de aventuri, dar cu creionul în mână. Este necesar de a pătrunde în esența evenimentelor descrise, revenind, adeseori, la pagina anterioară pentru a mai reciti o dată un pasaj care face obiectul descrierii ulterioare.

Totuși am reușit să răsfoiesc cele 6 volume, citind printre rânduri și meditănd asupra multor evenimente care au fost trăite și de mine personal.

„Labirintul destinului”... O denumire cât se poate de reușită, deoarece întreaga noastră viață e un labirint cu uși ce se deschid, uși ce se închid. Încercăm să negociem drumul vieții cu noi înșine, luptând cu Minotaurii.

Labirintul vieții este destul de întins, cu multe curbe, urcușuri și coborâșuri. O viață întregă ne ia încercarea de a găsi ieșirea, iar unii dintre noi așa și nu o mai găesc.

Domnul Snegur încearcă să ne convingă prin aceste volume că, chiar dacă labirintul nu are ieșire, are sens și rezolvare. Pentru că ieșirea nu se găsește la sfârșitul alegerii, ci se construiește. Este necesar de știut cum și de înțeles ceea ce încă-ți pare labirint.

Pornind de la „Baștină și neam” în primul volum, trecând la euforia și zbuiciumul independenței, la trezirea conștiinței naționale și primii pași spre construcția statalității, la demararea reformelor și trecerea la economia de piață, până la loviturile sub centură de la foștii prieteni și „Casa noastră - Republica Moldova.”

Este o muncă titanică, miile de pagini scrise sunt adevărate file ale istoriei contemporane ale statului Republica Moldova. Nu este o descriere alegorică, este o narațiune cu oameni reali. După cum menționează autorul, „eroii principali ai Memoriilor sunt oamenii pe care i-am cunoscut, pe care am avut marele noroc să-i simt alături în toate câte mi-a fost hărăzit să le trăiesc până acum”.

Demonstrând multă cumsecădenie, domnul Snegur nu a prea dorit să vorbească și despre acei, care în momentele de restriște au fugit în tufișuri, nu au dorit să-și asume responsabilitatea pentru unele decizii cruciale, adoptate în mod colectiv, pentru soarta Republicii Moldova. Mă refer la anul 1992, la războiul de la Nistru. Toți se vor eroi, dar nimeni nu a încercat să-și asume consecințele. Și dacă domnul Snegur și-a asumat responsabilitatea de a opri acel măcel, s-a încercat și se mai încearcă de a găsi acel țap ispășitor pentru faptul că nu s-a mers până la capăt. Interesant, unde era capătul? La satisfacerea unor orgolii, presupuse patriotice, dar cu tentă de dividende politice lansate de cei care, la acel moment, au preferat ascunzișul și nu prima linie sau

un pact de neagresiune, chiar dacă și cu unele cedări de moment, dar fără vărsări de sânge și pentru o eventuală stabilitate?

Personal, sunt participant la acel război, dar nu voi încerca să învinuiesc pe nimeni de aici, de acasă. Am plecat să apăr independența și integritatea țării, fără nicio recompensă, nici atunci și nici acum. Nu compensațiile și indemnizațiile și nici orgoliile personale trebuie să determine dragostea de țară.

Să revenim la Memorii. Sincer, nu prea sunt de acord cu o afirmație din volumul 6, precum că „cartea ce o țineți acum în mână apropie de ieșirea din „labirint”. Cred că aceste volume nu se referă doar la labirintul destinului domnului Snegur, e labirintul destinului Republicii Moldova.

Retic, as întreba: „Oare în acești 25 de ani de independență ne-a reușit să ieșim din labirint și să construim acea casă pre nume Republica Moldova? Minotaurul încă există, iar Ariadna așteaptă la capătul tunelului, dar, cu părere de rău, dosită după scheme croite prin cluburi nobile, fără o rază de lumină care să ne proiecteze calea, nu pentru a pleca, ci pentru a rămâne.

În final, aș vrea să menționez că materialul factologic din aceste volume poate servi ca material didactic la lecțiile de „Istoria românilor” cu referință la istoria contemporană a Republicii Moldova.

Felicitări, domnule Snegur, pentru aceste Memorii care trebuie să servească drept temă pentru acasă pentru actualele și viitoarele generații.

Istoria țării din prima sursă

Ion DULACHI,
director al Departamentului studii
superioare de master al Academiei de
Administrare Publică, doctor,
conferențiar universitar

Onorată asistență, colegi profesori și studenți, vin în fața domniilor voastre cu impresii profunde în urma lecturării unei părți din volumele pe care le avem în față, în calitate de cetățean, pedagog, cercetător.

Realizând un mic calcul aritmetic, am constatat că aceste șase volume de Memorii au înglobat 4426 de pagini și, dacă e să mergem mai departe, pe aceste pagini autorul, cu propria-i mână, a zugrăvit circa un milion și jumătate de cuvinte... Care este valoarea acestor cuvinte, cât adevăr se ascunde în ele?

În percepția omului simplu, Cuvântul scris a avut dintotdeauna o semnificație deosebită. Deseori, un articol de ziar era în stare să răstoarne situații, să decidă destine...

Constatăm, cu regret, că încrederea de odinioară în cuvântul tipărit a fost compromisă de mizeria și noroiul propagandistic care se simt pe paginile editorialelor la ei acasă.

Care este valoarea acestor circa un milion și jumătate de cuvinte prin care autorul vine să depene ghemul propriului destin de la începuturi și până în zilele noastre, alegând și potrivit culorilor firului pe măsura mesajului cu care vine spre cititor?